

Chương 294: Giải Đấu Năm Nhất (6) - ‘Tôi Sẽ Vẫn Là Thần Tượng Của Cậu Mãi Mãi’

(Số từ: 3141)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

14:36 PM 13/04/2023

-Ohhhh

Có khán giả cổ vũ, nhưng một số khán giả theo dõi giải đấu từ hôm qua tỏ ra bối rối.

"Cái gì?! Tại sao Reinhardt lại thua?!"

Olivia Lanze thốt lên như thể cô ấy không thể hiểu được.

Hầu hết các phản ứng từ Royal Class là như vậy. Ngay cả Class B cũng cảm thấy như vậy.

Reinhardt, người đang có chuỗi trận bất bại, liên tục rút lui khi giằng co với Scarlett, chỉ để thua set đầu tiên sau khi liên tục bị đẩy lùi.

Anh ta hoàn toàn không thể sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] và chỉ đơn giản là bị choáng ngợp. Tất nhiên, kiếm thuật của Scarlett rất chói mắt, nhanh nhẹn và cô ấy khai thác chính xác bất kỳ kẽ hở nào.

Reinhardt bắt lực một cách bất thường.

Tất cả mọi người có mặt đều biết rằng có điều gì đó không ổn với tình hình, nhưng họ không biết cụ thể điều gì không ổn.

"Cậu ta không thể sử dụng [Sức mạnh Siêu nhiên] của mình."

Tất cả mọi người, ngoại trừ Ellen.

"...Cái gì?"

"Cậu ấy không thể sử dụng [Sức mạnh Siêu nhiên] của mình."

Mặc dù những người khác không biết, nhưng Ellen thì có.

Từng so kiếm với Reinhardt đến mức phát chán, Ellen biết mọi thứ về kiếm thuật của anh ta. Cô nhận thức được khi nào anh ta sử dụng sức mạnh của mình, khi nào thì không, và ngay cả khi anh ta tạm thời sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật]. Ellen có một sự hiểu biết chi tiết về tất cả những điều đó.

Đó là lý do tại sao Ellen có thể nói rằng vì lý do nào đó, Reinhardt không thể sử dụng sức mạnh của [Tự đề xuất].

"Tại sao cậu ta không thể sử dụng nó?"

"Tôi không biết."

Chính Harriet đã đáp lại những lời của Ellen.

"Uh... Theo như tôi biết, tài năng của cô ấy là [miễn nhiễm]. Nó có thể liên quan đến điều đó không?"

Mặc dù Ellen không đặc biệt quan tâm đến các vấn đề của Class B, nhưng Harriet biết nhờ Hội Nghiên cứu Phép thuật. [Miễn nhiễm], một tài năng độc đáo có thể rất mạnh mẽ tùy thuộc vào tình huống.

Khi nghe rằng nó có thể phát huy sức mạnh của mình, Ellen gật đầu.

"Vì vậy, có thể là cô ấy đang ngăn Reinhardt sử dụng [Sức mạnh siêu nhiên] của mình..."

"Cái gì?! Nếu Reinhardt không thể sử dụng sức mạnh của mình, vốn là chuyên môn của anh ấy, thì đó là gian lận!"

Olivia cau nhàu, nhưng những người khác đều đồng ý rằng sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] đã là gian lận ở ranh giới.

Đến giờ, họ biết rằng người senpai cực kỳ thiên vị Reinhardt sẽ bảo vệ anh ta bất kể anh ta làm gì.

Tranh luận với cô ấy thật mệt mỏi, vì vậy tốt nhất là cứ để cô ấy tự nói một mình.

Kết luận là một chuyện.

Một tài năng kỳ lạ được gọi là [Miễn nhiễm].

Nó đã gây ảnh hưởng to lớn đến Reinhardt.

Khi nghe câu chuyện, Saviolin Tana nhìn Reinhardt, người được triệu tập trở lại đấu trường trong set thứ hai.

Charlotte đang quan sát Scarlett và Reinhardt.

Cả Scarlett và Reinhardt đều có những ý nghĩa khác nhau đối với cô, nhưng họ đều là những người quý giá.

Nếu trái tim cô ấy nghiêng về một bên, cô ấy sẽ cảm thấy tiếc cho bên còn lại.

Tuy nhiên, lần này, đối thủ rất khó khăn.

"Cô nghĩ điều gì sẽ xảy ra?"

Trước câu hỏi của Charlotte, Saviolin Tana lắc đầu.

"Sẽ khó khăn cho Reinhardt."

Saviolin Tana không biết nhiều về [sức mạnh Siêu nhiên] của Reinhardt, nhưng nếu anh ta cũng không thể sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật], thì kết quả đã quá rõ ràng.

'Nếu cậu ta triệu hồi Tiamat, mọi chuyện có thể khác.'

Nhưng đó là điều anh không thể dễ dàng tiết lộ.

Saviolin Tana dự đoán thất bại của Reinhardt.

Nếu gặp Scarlett trong trận chung kết, anh ta có thể là á quân, hoặc nếu Scarlett bị loại ở một nhóm khác ở tứ kết, anh ta có thể đã thắng.

Đến cuối cùng.

Vận may của Reinhardt với các trận đấu thật tồi tệ.

Set tiếp theo kết thúc giống như set đầu tiên, và tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc từ bỏ nó.

-Tỷ số hiện tại là 2:0! Nếu Scarlett thắng thêm một set nữa, vị trí của cô ấy trong trận chung kết sẽ được đảm bảo!

Giọng nói của MC vang lên bên tai tôi.

Màn hình xen kẽ giữa Scarlett điềm tĩnh và vẻ mặt căng thẳng của tôi. Scarlett đã nói sẽ tung hết sức, và đó chính xác là những gì cô ấy đang làm.

Tôi đã cố gắng hết sức, thậm chí sử dụng toàn bộ sức lực của mình trong các trận đấu tập.

Scarlett đã kiểm chế sức mạnh của mình khi đấu với tôi.

Vì tôn trọng hay ngưỡng mộ tôi, Scarlett đã cố gắng hết mình trong trận đấu này.

Tôi muốn yêu cầu cô ấy nhẹ tay với tôi, nhưng tôi không thể bắt mình nói ra điều đó. Tôi có khả năng của riêng mình, và Scarlett có khả năng của cô ấy. Cả hai chúng tôi đều chỉ sử dụng các kỹ năng tương ứng của mình.

Scarlett không cười nhạo tôi hay tỏ ra lo lắng về chuỗi trận thua của tôi.

Cậu nói tôi là thần tượng của cậu?

Tại sao tôi lại là thần tượng của cậu khi tôi quá yếu đuối trước mặt cậu?

Tất nhiên, tôi biết cô ấy không chỉ nói về kỹ năng, nhưng tôi không thể tìm ra cách nào để vượt qua vẻ mặt vô cảm của cô ấy.

Ngay từ đầu, tôi đã sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] để vượt qua khoảng cách lớn về kỹ năng.

Bây giờ tôi không thể sử dụng những công cụ đó, tôi không có cơ hội nào để chế ngự Scarlett.

Tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ bị Scarlett chặn đường.

Tôi đã không tính đến khả năng tài năng của cô ấy có thể ngăn chặn [sức mạnh siêu nhiên] của tôi. Điều đó là không thể trong câu chuyện gốc, vì vậy tôi nghĩ nó cũng không thể xảy ra ở đây.

Ví dụ, trong truyện gốc, tia sét của Liana sẽ không gây hại cho Scarlett nếu nó đánh trúng cô.

Bây giờ, Liana thậm chí không thể kích hoạt tia sét của mình trước mặt Scarlett.

Tôi đã phải thừa nhận nó.

Tôi đã kêu ngạo.

Tôi đang nghĩ về trận chung kết sau Scarlett, không phải bản thân Scarlett.

Nhưng thực tế đã khiến tôi chật vật và bỏ hai set, giờ tôi phải nhận thất bại.

Không có cách nào để giành chiến thắng.

Cuối cùng, [sức mạnh siêu nhiên] của tôi là một phần quan trọng của tôi. Khả năng tương thích của tôi với Scarlett rất kém.

Điều an ủi duy nhất là chỉ có một người như Scarlett có mức độ miễn dịch như vậy trên thế giới.

Khi tôi đang cân nhắc chấp nhận thất bại như cái giá phải trả cho sự kiêu ngạo của mình, Scarlett hỏi:

“Cậu đang từ bỏ?”

Thời điểm bắt đầu set thứ ba đã được thông báo, nhưng Scarlett đã không tiếp cận mà thay vào đó là đặt câu hỏi.

“...”

"Có phải vì cậu chỉ dựa vào [sức mạnh siêu nhiên] tình cờ được đánh thức của mình không? Không có chúng, cậu có phải là một người bất lực và thảm hại, thậm chí không thể sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] hay bất cứ thứ gì khác không?"

Scarlett nói điều này một cách bình tĩnh. Có phải cô ấy chỉ trích tôi?

Có phải cô ấy đang coi thường tôi và chế giễu tôi là một con chó cụp đuôi bỏ chạy khi lòng tin không còn nữa?

Nó không giống như nó.

"Đó không phải sự thật."

Scarlett, với thanh gươm chĩa vào tôi, nói.

"Khi cậu chiến đấu với senpai, mặc dù cậu biết sẽ không có ai giúp mình, và mặc dù cậu biết đứng lên sẽ chỉ dẫn đến một tình huống tồi tệ hơn, cậu vẫn tiếp tục... cậu tiếp tục tiến lên."

Scarlett bước một bước lại gần tôi.

"Tôi nhớ rõ ánh mắt của cậu khi đó."

Tôi đã nghĩ gì vào lúc đó?

Tôi không thể nhớ rõ vì nó đã lâu lắm rồi. Tuy nhiên, đôi khi những người khác nhớ những sự kiện mà chúng tôi đã trải qua tốt hơn tôi.

Có vẻ như đó là trường hợp của Scarlett.

Đó cũng là một kỷ niệm sống động đối với tôi, nhưng nó dường như còn dữ dội hơn đối với Scarlett.

Không có gì cả, và mọi người chỉ mong tôi thất bại. Tuy nhiên, trong tình huống đó, tôi đã cố gắng đứng dậy, bị đánh gục, bay ngược và ngã xuống, nhưng tôi vẫn đứng dậy.

Tôi không có đồng minh.

Tuy nhiên, cuối cùng, tôi đã đánh bại được Meiatun và cuối cùng đánh thức được [sức mạnh siêu nhiên] của mình.

Tôi không biết đôi mắt của tôi trông như thế nào vào lúc đó, vì đó là đôi mắt của chính tôi.

Nhưng Scarlett nhớ ra.

“Hãy cho tôi xem cái ánh mắt đó một lần nữa.”

Scarlett từ từ tiến về phía tôi.

Không phải để nắm tay tôi, mà để chĩa kiếm vào tôi.

Cảm xúc vốn dĩ không cân bằng giữa hai người.

Scarlett không quan trọng với tôi, nhưng tôi quan trọng với cô. Tôi đã không làm gì cho Scarlett, nhưng cô ấy đã lấy của tôi một cái gì đó. Thông qua việc cố gắng mang lại ý nghĩa cho nó và thay đổi, cô ấy đã trở thành một người khác và có được những khả năng khác.

Đó là lý do tại sao Scarlett gọi tôi là thần tượng của cô ấy.

Scarlett không muốn tôi bỏ cuộc ở đây.

Cô ấy không muốn nhìn thấy thần tượng của mình cúp đuôi bỏ chạy chỉ vì [sức mạnh siêu nhiên] của họ bị phong ấn.

Cô ấy muốn nhìn thấy tôi, giống như hồi đó, nghiêng rằng đứng dậy, hoàn thành một việc gì đó.

Scarlett không biết tôi. Cô ấy chỉ thần tượng tôi thôi. Trong sự thần tượng của cô ấy, có một phiên bản của tôi mà cô ấy muốn, và nó khác với con người thật của tôi.

Cô ấy đã phóng đại một số phần của tôi và tự định nghĩa chúng theo một cách nào đó, thần thánh hóa tôi.

Scarlett muốn gì đó từ tôi.

Tôi không có lý do gì để thực hiện mong muốn của cô ấy.

Đây là sự ép buộc.

'Bạn có thể làm được.'

'Vậy cho tôi xem đi.'

'Cho tôi thấy rằng một người như tôi không phải là đối thủ của cậu.'

Trong đôi mắt điềm tĩnh và ít nói của Scarlett, tôi nhìn thấy niềm khao khát mãnh liệt mà nàng dành cho tôi.

Một loại ám ảnh, muốn tôi mãi mãi là anh hùng của cô ấy, trở nên vĩ đại hơn nữa, ở trước mặt cô ấy.

Một trải nghiệm thời thơ ấu đau đớn có thể vụn vỡ một người. Scarlett cũng không ngoại lệ.

Những ký ức lang thang trên đường phố và sự dày vò ở Temple khiến Scarlett xoắn xuýt. Dù đã thoát khỏi vũng lầy nhưng cô không còn cách nào khác là phải chống chọi với một vòng xoáy mới.

Scarlett tìm kiếm sự cứu rỗi từ tôi, không phải Charlotte.

Đó là lý do tại sao cô ấy muốn tôi, người đã cứu
rỗi cô ấy, tuân theo cách sống của tôi.

Cũng như tôi đã luôn cố gắng làm được, ngay cả
khi tôi biết điều đó là không thể.

Bây giờ, cô ấy muốn trở thành thử thách của tôi và
muốn tôi vượt qua cả điều này.

Bây giờ công cụ mạnh mẽ của tôi, [sức mạnh siêu
nhiên], đã bị vô hiệu hóa, tình hình của tôi không
khác mấy so với khi tôi đối mặt với Meiatun trong
học kỳ đầu tiên.

Scarlett đã biến tôi thành một kẻ yếu đuối tuyệt
vọng, giống như trong học kỳ đầu tiên.

Như muốn thách thức tôi vượt qua nó.

Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi thua, nếu tôi không tìm ra
câu trả lời?

Liệu Scarlett có thất vọng về tôi không?

Nếu cô ấy thất vọng, điều gì tiếp theo?

Cô ấy sẽ tuyệt vọng khi nhận ra rằng tôi không còn
là thần tượng của cô ấy nữa?

Tôi không có lý do gì để chịu trách nhiệm cho tất
cả những cảm xúc đó. Scarlett tự thần tượng hóa
tôi và thử thách tôi.

Tuy nhiên, bây giờ tôi đã biết lý do thực sự khiến
Scarlett tham gia giải đấu.

Đó không phải là để chứng tỏ bản thân.

Đó là một lý do hoàn toàn khác với ban đầu.

Scarlett tham gia giải đấu để khiến tôi chứng tỏ bản thân mình, không phải cô ấy.

Biết rằng cô ấy là kẻ thù lớn nhất của chính mình, cô ấy muốn thấy tôi vượt qua cô ấy, vì vậy cô ấy đã tham gia.

Tôi không thể đáp ứng tất cả mong muốn của cô ấy, tôi cũng không có lý do gì để làm.

Tôi chưa bao giờ nói rằng tôi muốn trở thành thần tượng của cô ấy, và không có lý do gì tôi phải trở thành.

Scarlett đã không được cải thiện.

Cô ấy đã không tiến bộ, mà là thay đổi.

Cô ấy có một cuộc sống vụn vẹo và việc gặp tôi đã vụn vẹo nó theo một cách khác.

—Scarlett.

Tôi không bao giờ có thể đối mặt với cô ấy một cách thoải mái.

Một nạn nhân của một tình huống kỳ lạ khi cô bị bắt nạt vì có mái tóc đỏ và đôi mắt đỏ.

Mỗi lần đối mặt với cô ấy, tôi cảm thấy khó chịu và xa lạ, như thể lỗi lầm của tôi đang lang thang trong thực tại. Vì vậy, khi Charlotte bảo vệ Scarlett, cảm giác tội lỗi của tôi được xoa dịu phần nào.

Bằng cách nào đó, nó đã được giải quyết.

Tôi cảm thấy vừa tội lỗi vừa nhẹ nhõm một cách kỳ lạ, như thể ai đó đã giải quyết lỗi lầm của tôi.

Chẳng phải tôi đã mong có người giải quyết thay cho mình, nghĩ rằng mình không thể phá hỏng cốt truyện ban đầu sao? Lẽ ra tôi có thể dễ yên, dù biết đó là hành vi trốn tránh trách nhiệm.

Nhưng trên thực tế, Scarlett không tìm thấy câu trả lời từ Charlotte mà từ tôi.

Tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu Scarlett không còn thần tượng tôi nữa. Nhưng Scarlett, người thần tượng tôi, hòa đồng với mọi người và cố gắng tự tin vào chính mình.

Tất cả những vấn đề phát sinh từ việc cô ấy thần tượng tôi chỉ ảnh hưởng đến tôi.

Cô ấy có thể áp đặt điều gì đó lên tôi, mong đợi mọi thứ từ tôi và thất vọng theo cách riêng của mình.

Trong trường hợp đó.

Đó là cái giá thích đáng mà tôi phải trả cho việc tạo ra bất hạnh giả tạo cho cô ấy.

"Được rồi, Scarlett."

Tâm trí tôi sáng tỏ.

Tôi cầm thanh kiếm của mình và nhắm vào Scarlett, người đang tiến lại gần tôi từng bước một.

[Tự đề xuất] không phản ứng.

"Tôi không biết cậu muốn gì ở tôi."

Tuy nhiên, kinh nghiệm của tôi đã không biến mất.

Câu trả lời nằm ở đó.

"Chỉ cho tôi nhiều hơn."

[Tăng cường sức mạnh ma thuật]

Tôi phải làm điều đó ngay cả khi không có sự giúp đỡ của [Tự đề xuất].

Tôi có thể bị thương, hoặc bất tỉnh.

Nếu tôi gục ngã, không có chiến thắng.

Nhưng nó ổn. Cô gái đã quá muộn để thay đổi, người muốn sống tốt trong khi bị phá vỡ, nói với tôi điều gì đó.

Tôi không thể thay đổi cô ấy, nhưng tôi có thể khiến cô ấy sống như hiện tại.

Tôi không cảm thấy nó, nhưng tôi đã cảm thấy nó trước đây.

Nó có vẻ như không thể, nhưng tôi đã làm điều đó trước đây.

Giống như chuyển từ xe đạp bốn bánh sang xe đạp hai bánh.

Tôi sẽ ngã sau khi không cưỡi ngựa lâu.

Nhưng tin rằng mình có thể tiến xa hơn một chút.

Niềm tin không tạo ra bao nhiêu sức mạnh, nhưng chẳng phải niềm tin đã như vậy ngay từ đầu sao?

Thật kỳ lạ là niềm tin đã tạo ra sức mạnh như tôi đã tin cho đến tận bây giờ.

Vốn dĩ niềm tin chỉ là tiếng vọng không lời đáp.

Do đó, giống như tất cả mọi người, tôi quay trở lại trạng thái nguyên thủy của niềm tin và niềm tin.

Tôi có thể làm điều đó.

Không có lý do gì tôi không thể làm điều đó bây giờ, vì tôi đã từng sử dụng sức mạnh chảy trong cơ thể mình.

Tôi di chuyển những cảm xúc mà tôi cảm nhận được từng chút một.

Scarlett quan sát tôi.

*Uuuung

Cảm giác sôi sục khắp cơ thể tôi là một cảm giác hoàn toàn mới.

Không còn sự trợ giúp của [Tự đề xuất], giờ đây tôi đã thực sự bước lên con đường của một siêu nhân.

"...Cậu đã làm được."

"Đúng vậy."

Scarlett có vẻ vui mừng về sức mạnh của tôi hơn là sức mạnh của cô ấy.

Cậu đã bị hỏng.

Cũng giống như mọi người khác trên thế giới.

Như thể tất cả những điều tồi tệ cậu đã trải qua là trách nhiệm của tôi.

Nếu cậu đã vượt qua mọi vấn đề của mình bằng cách thần tượng tôi, và tôi phải luôn ở trước mặt cậu để bạn sống như bây giờ.

“Lên nào.”

Thì tôi sẽ vẫn là thần tượng của cậu mãi mãi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading